

det ønskelige i, at vi i Aar blev sat i Stand til at holde Provins-Ungskuer paa sædvanlig Maade. Denne Henstilling vil jeg anbefale. Jeg vil antage, at det maatte kunne lykkes at afholde disse Ungskuer i Aar, naar man valgte et indenfor de forskellige Provinser centralt beliggende Sted. Jeg er overbevist om, at det vilde have overordentlig stor Betydning, om man i Sommeren 1919 i Jylland f. Eks. som forhen kunde samle vore bedste unge Avlsdyr. Vi har i tidligere Tid været vant til at se Udsendinge fra fremmede Lande paa vore Ungskuer, navnlig i Jylland, og man kan formentlig gaa ud fra, at Interessen i Udlandet for vort Husdyrbrug ikke vil blive mindre efter Krigen, end den har været før Krigen. Jeg har Grund til at tro, at Husdyrbruget i Danmark er bedre bevaret end i noget andet Land. Vi bør søge at udnytte den Chance, vi der har, og dertil vil sikkert Ungskuerne bidrage mægtigt. Jeg haaber derfor, at den højttærede Landbrugsminister, som ikke er til Stede i Aften, vil stille sig velvilligt overfor et Andragende i saa Henseende, naar det fremkommer, og at Forholdene vil komme til at ligge saadan i den kommende Sommer, at det vil være muligt og forsvarligt at holde Ungskuer.

Enkelte ærede Talere har fremsat Bemærkninger om næste Aars Kornordning. Det er desværre givet, at vi ogsaa til næste Aar skal have en Kornordning. Jeg skal ikke komme ind paa politiske Betragtninger og heller ikke med et eneste Ord tale om det, der ligger Partierne imellem. Tiden er efter min Mening ikke inde til at fordybe sig i saadanne Betragtninger, men jeg kan ikke undlade at udtale Haabet om, at Forholdene, naar næste Aars Kornlov skal vedtages, vil komme til at ligge saaledes, at vi Landmænd kan blive bedre stillet med Hensyn til Opfyldelsen af vor Leveringspligt, end vi har været under den nugældende Kornlov. Forholdene er i alt Fald i min Egn saaledes, at desværre langt det største Flertal maa gøre sin Forbeholdsret gældende, er altsaa stillet saaledes, at de næsten ikke har et eneste Kilogram Korn til deres Kvæg- og Svinebesætning. Det er forstaaeligt, at Produktionen under saadanne Forhold nødvendigvis maa gaa ret stærkt ned. Det er et uheldigt Forhold for det danske Landbrug, det kan til Nød bæres i et Aar eller to, men det kan ikke bæres i Længden, uden at der gaar noget tabt ikke blot for Landmændene, men for hele vort Samfund. Jordens Ydeevne gaar tilbage for hvert Aar,

der gaar, den Gødning, Landbruget kan producere, er baade i Kvalitet og Kvantitet langt ringere, end man er vant til. Dertil kommer, at det er meget vanskeligt at fremskaffe Kunstgødning, og under disse Forhold er Udsigterne for den danske Jords Ydeevne ikke heldige. Derfor vilde det være ønskeligt, om Forholdene til næste Høstaar vilde ligge saaledes, at Landbrugsgets Produktion kunde øges til Gavn for vor Folkeernæring og derigennem til Styrkelse af hele vort Samfunds Bæreevne, thi til den vil der blive stillet store Krav gennem forøgede Skatter.

Disse Udtalelser er ikke Kritik af den Ernæringspolitik, som er drevet i disse Krigsaar. For at holde vort Samfund oppe har det været nødvendigt, at vi alle har maattet bære Byrden og finde os i Indskrænkninger i den frie Dispositionsret. Vi har forstaaet, at det har været nødvendigt, og at vi ikke kunde være ene-raadende over vor Høst og vor Avl. Og dog tror jeg nok, vi er stilledet gunstigere end maaske noget andet neutralt Land. Naar vi er det, skyldes det særlig, at Danmark er et saa stærkt agerdyrkende Land, som det er. Det er en Lykke for Danmark; det har vist sig i disse Krigsaar, og det maa sikkert indrømmes af alle Erhvervs Repræsentanter nu. Der har været en Tid, hvor man vilde gøre Landbruget dets Stilling som det bærende Erhverv stridig. Den Tid er vistnok forbi nu, den Tale maa nu være forstummet. Det er slaaet fast med ønskelig Tydelighed, at det er Landbruget, der har klaret Skærene. Men jeg skylder Sandheden at sige, at naar vi har gjort det, ligger det ogsaa i, at man saa tidlig, som man gjorde, fra Regeringens Side tog Haand i Hanke med mange forskellige Ting baade med Hensyn til Rationering og med Hensyn til Maksimalprissystemet. Det har bidraget sin Del til, at vi er kommet saa let over Forholdene, som vi er.

A. M. Hansen: Det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) omtalte forleden Gnidningen mellem Foreningen „Danmarks Folkebogsamlinger“ og „Statens Bogsamlingskomité“. Jeg vil gerne føje et Par Bemærkninger hertil. Forskellen mellem disse to Institutioner kan vel nærmest udtrykkes saaledes: Foreningen „Danmarks Folkebogsamlinger“ er Organ for det frie Initiativ og er det oprindelige, hvorimod „Statens Bogsamlingskomité“ er Organ for Statens Virksomhed og er det nye paa Bogsamlingssektorens Omraade. Men